

syn til Militairetatens Tary, thi det er egentlig for Militairetatens Skyld, at denne Lov kommer ud, for at Militairetaten kan have øvede Heste for Fremtiden. Med Hensyn til Communernes Tary, da mener jeg, at den lader sig vel iagttage ved at give den fuldstændig Erstatning, som jeg virkelig troer, at de nu ville faae, dersom Lovudkastet emanerer som Lov, for at de for Fremtiden holde disse Heste. Naar det idag er yttret, at Udredernes Ret til at sælge ikke hidtil har ledet til Misbrug, da maa jeg her erklære, at jeg troer, at ganske det Modsatte er Tilfælde. Den hidtil gjældende Bestemmelse, at de kunde sælge disse Heste, har ledet til ganske overordentlige Misbrug, og det har ledet til Misbrug just i en Periode, hvor det var Krigsbestyrelsen af den største Vigtighed at faae gode og øvede Heste. Det har vist sig endogjaa i den sidste Tid, som det ogsaa idag af den høitagtede Krigsminister er fremhævet, at, naar Hestene have været inde ved Regimenterne, og ere blevne vel redne, saa har det været i Udredernes Interesse, at de have kunne sælge disse Heste til en forholdt Præis. Men jeg maa hertil bemærke, at det ialtsald har været en Handel, som kun er kommet Udrederne til Gode, men som har skadet Krigskassen. Jeg skal med Hensyn til, at den høitærede Indenrigsminister har bemærket, at der for Fremtiden vilde kunne meddeles speciel Tilladelse til at bortselge saadanne Heste, dog tillade mig at bemærke, at i det Tilfælde Loven kommer til at emanere med de Ord, at de maae „hverken sælges eller ombyttes“, saa forekommer det mig, at saadanne specielle Tilladelser heller ikke vilde kunne gives. Men dersom de kunde gives, saa vilde jeg ønske, at de aldrig maatte gives, da det vilde være meget skadeligt for Militairetaten.

Orsted: Jeg skal dog bemærke, at jeg ikke indseer, at Loven vil kunne være hinderlig i, at Krigsministeren kan tilstøde i enkelte Tilfælde at sælge en Hest, naar det findes, at det ikke kan være til Militairetatens Skade, men tværtimod maaffee til dens Nytte. Thi Loven knytter et Retshold imellem Districtet og Staten — og Staten repræsenterer herved Krigsministeren. Naar han altsaa finder, at

Staten er tjent med, idetmindste ikke taber Noget ved, at Hesten ombyttes, saa kan den almindelige Lov ikke være til Hinder derfor. Iøvrigt maa jeg bemærke, at jeg agter at stemme for Paragraphen. De Bemærkninger, jeg har gjort, gif nærmest ud paa, at Hesteholdet blev gjort besværligere vedden Forandring, som er gjort i § 11 og som staaer i Forbindelse med de yderligere Controlbestemmelser, som indeholdes i §§ 12 og 14. Men jeg tilkjendegav ogsaa, at da jeg saae, at det stod i Udcastet, og da der ikke var stillet noget Endringsforslag i den Henseende, saa havde jeg fundet mig bevæget til at stemme for det Endringsforslag, som gif ud paa en forholdt aarlig Godtgjørelse, og efterat dette Forslag er blevet antaget, finder jeg, der er mindre Grund til at stemme mod Paragraphen, end der ellers vilde have været.

Naar man iøvrigt bemærker, at, om end Districterne blive stadesløsholdte og at man derfor ikke bør votere imod den omhandlede Bestemmelse, saa maa det dog erindres, at denne Stadesløsholdelse skeer paa Statens Bekostning, og altsaa var der fra denne Side Grund til at ønske, at det kunde med Hensyn til Hesteholderens Ret til at afhaande Hesten, været blevet ved den hidtilgjældende Bestemmelse, hvorimod jeg aldeles ikke vil negte, at mulig de Hensyn, som fra Militairetatens Side ere gjort gjældende til Fordeel for Forandringen, kunne være overveiede. Men at der virkelig ogsaa er en ikke uvigtig Side af Sagen, hvorfor man kunde være tilhøielig til at ønske, at det kunde være forblevet ved de hidtilgjældende Regler, det troer jeg maa ansees for at være klart.

Frarup: Naar jeg maa erkjende det for rigtigt, at de engang indsendte eller tilredne Heste ikke sælges bort, men fremdeles forblive til Militairetatens Brug, saa kan jo, selv uden at tilfødsætte dette, dog en Handel finde Sted, saaledes, at nemlig de Folk, som have paataget sig at stille disse Heste, gives Lov til at sælge dem til vacante Nummere, saaledes at de fremdeles vedblive at være Militairetatens Heste. Derved lider Militairetaten intet Tab. Men de Folk, som ere Udredere, ville ikke sætte saa liden Præis derpaa. Nævnlig i